

Qui som realment jo?

L'home és un secret, en el que s'ha de penetrar, i encara que empris, en tal intent, tota la teva vida, no diguis, per això, que has perdut el temps". (Dostoievski, 16 agost 1839.
Carta al seu germà Miquel)

Pot semblar una pregunta ingènua aquesta; emperò, és molt important que la resposta que cadascú es doni sigui correcta i autèntica, ja que reverteix en les nostres relacions. Ens relacionam d'inconscient a inconscient i si el coneixement que tenim de nosaltres és més complet, les mútues projeccions són més integradores i beneficioses. Si la consciència és reduïda, podria succeir que bastants dels prejudicis que se'n deriven, es converteixin en escuts i altres en armes; que cadascú creï una màscara que defineixi uns trets amb els

que ens presentam davant el món i que és una subpersonalitat predominant i no la nostra personalitat real.

Podríem recordar un pensament d'en Pascal que, encara que influenciat per una constant malaltia i pel jansenisme, ens donarà certa llum a la reflexió. S'expressa així:

“Què és el “jo”? Un home es posa a la finestra per veure els vianants; si jo pas per allà, puc dir que es posà a la finestra per veure'm? No, perquè no pensa particularment en mi; però el qui estima qualcú a causa de la seva bellesa, l'estima? No: perquè la pigota, que matarà la bellesa sense matar la persona, farà que ja no l'estimi. I si se m'estima pel meu judici, per la meva memòria, se m'estima a mi? No; perquè puc perdre aquestes qualitats sense perdre'm a mi. On està, doncs, aquest “jo”, si no està ni en el cos ni en l'ànima? I com estimar el cos o l'ànima sinó per les qualitats, que no són les que constitueixen el jo, ja que són moridores? Perquè s'estimaria la substància de l'ànima d'una persona abstractament, tingués o no certes qualitats? Tal cosa no pot ser, i seria injust. No s'estima, doncs, mai a ningú, sinó solament les seves qualitats. No ens podem burlar, doncs, dels qui es fan honorar amb cargues i llocs oficials, perquè no s'estima a ningú sinó per les qualitats manlevades.”

(Pascal. Pensament 323).